הפוני השחור

"אל תעזבו את הבית הערב" אמרה פגי הזקנה "הרוח נושבת חזק ומרעידה את הבית וחוץ מזה הלילה ליל כל הקדושים בו המכשפות יוצאות החוצה והשדונים, המשרתים שלהם מטיילים בתחפושות שונות, ומזיקות לילדים.
"למה להישאר כאן?" אמר הגדול שבין הצעירים "לא, אני חייב ללכת ולראות מה עושה בתו של יעקב הזקן, עושה-חבלים. היא לא תעצום את עיניה הכחולות אם לא אבקר את אביה לפני שקיעת הלבנה."
"אני הולך לצוד סרטנים" אמר השני "ושום מכשפה או שדון לא ימנע ממני זאת."
והם החליטו לצאת, כל אחד לעיסוקו או להנאתו ולא רצו לשמוע את עצתה החכמה של פגי הזקנה.
רק הילד הצעיר ביותר הסס רגע כשאמרה "תישאר כאן, ריצ'י, ואספר לך סיפורים יפים."
אך הוא רצה לאסוף קורנית בר וקצת אוכמניות באור הירח ורץ אחרי האחרים.
כשיצאו כולם אמרו "הזקנה מדברת על רוח וסערה, אך השמיים בהירים הלילה וראו איך הירח צף בין ים של עננים!"
ואז הם ראו פוני שחור העומד לידם.
"הו, הו" אמרו "זה הפוני של ולנטין. כנראה ברח מהאורווה והולך לשתות מהבריכה."
"פוני יפה הקטן" אמר הגדול ביניהם "אל תרוץ רחוק מדי. אלך איתך לבריכה בעצמי"
ובמילים אלה הוא קפץ על גבו של הפוני.
ואחריו עלה האח השני והשלישי ובסוף כולם רכבו על הבהמה הקטנה, אפילו ריצ'י הקטן שלא רצה להישאר לבדו.
כשרכבו בדרך פגשו עוד חברים והזמינו אותם לרכב על הפוני ונראה היה שהיצור הקטן לא מרגיש כלל את המשקל הנוסף, אלא רץ קדימה במרץ. ככל שהוא רץ מהר כך שמחו יותר הצעירים, תקעו עקביהם בצדדיו של הפוני וקראו "דהור סוסינו הקטן, עוד לא היו לך רוכבים אמיצים כאלה על גבך!"
בינתיים הרוח התחילה שוב לנשוב וגלי המים

נהמו, אך הפוני לא שם לב לכך ובמקום ללכת לכוון הבריכה רץ בעליזות לחוף הים.
ריצ'י התחיל להצטער שלא הלך לאסוף קורנית ואוכמניות והאח הגדול תפס את הפוני ברעמתו וניסה לכוון אותו חזרה, כי נזכר בעיניה הכחולות של בתו של יעקב עושה-חבלים. אך הוא משך ומשך לשווא כי הפוני דהר ישר אל הים עד שרגליו הקדמיות הגיעו למים. וכשרק הרגיש בגלים קפץ קדימה לעומק.
כשהגלים הגיעו לרגליהם של הילדים הם הצטערו על טיפשותם וקראו "הפוני המקולל הזה הוא מכושף! אילו רק שמענו בעצתה של פגי הזקנה!"
ככל שהפוני התקדם כך הים נעשה עמוק יותר עד שהגלים כיסו את ראשיהם של הילדים וכולם טבעו.
למחרת יצאה פגי הזקנה, כי דאגה מאוד לגורלם של נכדיה ולא יכלה למצוא אותם בשום מקום. היא שאלה את השכנים אך איש לא ידע עליהם, מלבד זה שהגדול מהם לא ביקר אצל בתו כחולת-עין של יעקב עושה-חבלים.
כשחזרה לכוון ביתה, מלאת צער, ראתה פוני שחור רץ מולה, מקפץ ודוהר הנה והנה.
כשהגיע קרוב אליה הוא צהל בקול רם, עבר לידה מהר ותוך רגע נעלם מעיניה.